

Arrest

nr. 136 179 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 18 februari 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2005 en 15 november 2006 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van 27 oktober 2005 van de correctionele rechtbank te Antwerpen werd de verzoekende partij veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 7 maanden voor feiten van diefstal met geweld. Zij werd in de gevangenis opgesloten van 30 juli 2005 tot 15 november 2005.

Op 15 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd op 19 december 2011 ongegrond verklaard.

Op 27 mei 2011 diende de verzoekende partij een huwelijksaanvraag in bij de stad Antwerpen.

Op 23 december 2011 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken na negatief advies van de procureur des Konings.

Op 23 maart 2012 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie nam op 18 februari 2014 een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 147 082 van 24 februari 2014 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Op 26 februari 2014 diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 18 februari 2014 nam de verwerende partij een inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

Op 1 april 2014 werd de verzoekende partij gerepatriëerd met bestemming Casablanca.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/72, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat aan de verwerende partij op 1 april 2014 per drager tegen ontvangstbewijs een afschrift van het verzoekschrift werd betekend en dat zij ervan in kennis werd gesteld dat zij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratief dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat de nota met opmerkingen, op 9 april 2008, tijdig werd ingediend, doch dat er geen administratief dossier werd afgegeven aan de griffie van de Raad.

Er dient derhalve toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht worden, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De onder punt 1 vermelde feiten zijn dan ook de feiten zoals weergegeven door de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115 (Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het legaliteitsbeginsel (*nullum crimen sine lege*) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Eerste onderdeel

Art. 74/11 VW stelt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [..]”

Relevant hierbij is ook de rechtspraak van uw Raad, zoals bijvoorbeeld Arrest nr. 98 002 van 27 februari 2013:

“De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).” (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd.

De bestreden beslissing spreekt over een inreisverbod van 3 jaar wegens niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Voorts haalt verwerende partij aan dat verzoeker op 17 oktober 2005 een veroordeling opliep van 7 maanden effectief met 12 maanden voorwaardelijk voor de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meerdere personen. Dit vormen de motieven die verwerende partij inroept.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom verzoeker een inreisverbod van drie jaar kreeg opgelegd. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, noch wordt er een evenredigheidstoets gevoerd.

Nergens uit de bestreden beslissing, noch het administratief dossier, blijkt immers dat er rekening werd gehouden met het kind dat verzoeker samen met zijn partner AF heeft, die over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België beschikt.

Nochtans was verwerende partij op de hoogte van het bestaan van dit kind, of diende ze dit toch te zijn.

Op 21 maart 2012 diende verzoeker immers een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenrecht (zie stuk 2).

In deze aanvraag wordt het gezinsleven van verzoeker met zijn partner AF ingeroepen, alsook het feit dat zijn partner op dat moment acht maanden zwanger was, en in de nabije toekomst van hun kindje ging bevallen.

Op 11 mei 2012 stuurde de Cel Regularisatie van de stad Antwerpen een attest van inontvangstname op naar verzoeker (zie stuk 3), ter bevestiging van het feit dat de regularisatieaanvraag werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen onomstotelijk aantoonde dat verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven, of dit toch hoorde te zijn.

Verwerende partij was dus op de hoogte van het feit dat verzoeker een dochter heeft die samen met de moeder legaal in België verblijft. Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan echter niet worden afgeleid dat men met deze specifieke omstandigheden rekening zou hebben gehouden. Doordat de beslissingsnemende overheid onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast.

Tweede onderdeel

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu leeft verzoeker al sinds oktober 2009 samen met mevrouw AF, die over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België beschikt.

Op 2 april 2012 werd het kind van verzoeker en zijn partner geboren. Verzoeker erkende dit kind op 1 augustus 2012 (zie stuk 4). Verzoeker woonde steeds samen met zijn gezin.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden. Verzoeker woonde effectief samen met zijn partner en kind, en voedt zijn dochter samen met zijn partner op. Er bestaat geen hechtere band dan deze tussen een ouder en een (jonger) kind. Verder is verzoekers partner ernstig ziek (ze is reeds lange tijd besmet met HIV) en arbeidsongeschikt. Verzoeker vormt de spil die het gezin recht houdt, en neemt het huishouden en de verzorging van zijn dochter en partner op zich.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, of diende dit toch alleszins te zijn.

Op 21 maart 2012 diende verzoeker immers een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenrecht (zie stuk 2). Tot op heden kwam er geen antwoord op deze aanvraag.

In deze aanvraag wordt het gezinsleven van verzoeker met zijn partner AF ingeroepen, alsook het feit dat zijn partner op dat moment acht maanden zwanger was, en in de nabije toekomst van hun kindje ging bevallen.

Op 11 mei 2012 stuurde de Cel Regularisatie van de stad Antwerpen een attest van intontvangstname op naar verzoeker (zie stuk 3), ter bevestiging van het feit dat de regularisatieaanvraag werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen onomstotelijk aantoonde dat verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, en verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Bijgevolg moet voldaan zijn aan legaliteitscriterium en aan de fair balance -toets.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet louter formalisme (EHRM, Raza t. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010.). Er wordt in de beslissing helemaal niets vermeld over het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn dochter. Nazicht van het administratief dossier toont aan dat de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis, die door de gemeente Antwerpen werd aan verwerende partij overgemaakt, zich niet in het dossier bevindt. Dit toont aan dat verwerende partij, die op de hoogte had moeten zijn van verzoekers' gezinsleven met dochter, er klaarblijkelijk totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoekers' gezinsleven met zijn kind, dat net zoals de moeder legaal in België verblijft. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij zag het feit dat verzoeker een dochter heeft in België, en hiermee samen met zijn partner een gezin vormt, totaal over het hoofd.

Illustratief hiervoor is het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over verzoekers dochter, noch over de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 21 maart 2012, waarbij verwerende partij op de hoogte werd gebracht van de nakende komst van dit kind.

Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn dochter. Hetzelfde geldt voor de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Hierover wordt geen enkele motivering voorzien.

Voorts is het belangrijk om op te merken dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het voortzetten van het gezinsleven door toedoen van de bestreden beslissing. Om te beginnen beschikt verzoekers' partner en hun kind over een verblijfsrecht van onbepaalde duur, en kan men niet redelijkerwijze verwachten van hen dat ze deze verworven rechten opgeven om mee te verhuizen met verzoeker. Belangrijker is echter nog dat verzoekers' partner, mevrouw AF, ernstig ziek is. Ze dient voor haar HIV-besmetting een antiretrovirale therapie te volgen, waarbij ze op dagelijkse basis medicijnen dient in te nemen. Deze therapie mag zeker niet onderbroken worden. Het is uiterst twijfelachtig of verzoekers' partner wel de nodige gespecialiseerde zorgen en medicijnen zal kunnen verkrijgen in verzoekers' land van herkomst (zie stuk 5). Man kan van haar dan ook niet verwachten dat ze met haar partner met hun kind vergezeld naar Marokko, omdat dit ernstige gezondheidsrisico's voor haar zou inhouden.

Verzoeker zal door toedoen van de bestreden beslissing maar liefst drie jaar niet meer terug zal kunnen keren naar België, en gedurende die tijd effectief gescheiden zal blijven van zijn partner en kind. Er bestaat weliswaar de mogelijkheid tot opheffing van het inreisverbod, maar deze is theoretisch van aard, en indien de beslissing vier maanden uitblijft wordt deze geacht negatief te zijn. Verzoeker zal dus hoogstwaarschijnlijk minstens drie jaar gescheiden blijven van zijn eigen dochter.

We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor langere tijd zijn eigen dochter niet meer kan zien. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoekers' gezinsleven met zijn dochter en partner.

Derde onderdeel:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden. (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak waarvan ze kennis had. Nergens wordt melding gemaakt van verzoekers dochter, waarmee hij een gezinsleven onderhoudt. Dit vormt een uiterst relevant element, waarvan verzoeker mocht uitgaan dat verwerende partij deze in rekening zou brengen bij het nemen van haar beslissing.

Door dit niet te doen, en door geen rekening te houden met het hoger belang van verzoekers' kind bij het nemen van de bestreden beslissing, schendt verwerende partij artikel 74/13 Vw.

Vierde onderdeel:

Verwerende partij motiveert haar beslissing door te stellen dat "Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend op 14/02/2012. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting [...]" De Terugkeerrichtlijn werd pas omgezet in België door de wet van 19 januari 2012 dat gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad op 17 februari 2012. Het bevel om het grondgebied waar verwerende partij op doelt, dateert dus van vóór de inwerkingtreding van de wet die de Terugkeerrichtlijn omzet.

Op het moment dat verzoeker dus het bevel om het grondgebied te verlaten kreeg op 14 februari 2012, was de Terugkeerrichtlijn nog niet van kracht in België. Derhalve kon verzoeker op dat moment niet weten dat als hij niet voldeed aan het bevel om het grondgebied hij twee jaar later een inreisverbod, wat een soort sanctie is, opgelegd zou krijgen. Dit houdt duidelijk een schending in van het legaliteitsbeginsel. Een persoon kan namelijk enkel gehouden worden aan wetsbepalingen die bestonden op het moment van de feiten.

Het bevel om het grondgebied dd. 14/02/2012 had in casu dan ook niet gebruikt kunnen worden door verwerende partij om dit inreisverbod te verantwoorden. Verwerende partij had dit inreisverbod niet mogen opleggen, en zeker niet op deze basis. Verwerende partij maakte daarbij dan ook duidelijk een verkeerde toepassing van artikel 74/11 § 1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de motiveringsplicht vloeit hier dan ook noodzakelijkerwijze uit voort.

Vijfde onderdeel:

In § 53 van de zaak C-503/03 heeft het Hof van Justitie beslist dat een lidstaat aan een onderdaan van een derde staat die is gehuwd met een onderdaan van een lidstaat de toegang niet kan weigeren enkel op gronde van een SIS-signalering zonder vooraf te hebben geverifieerd of de aanwezigheid van deze personen een werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormde voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet regelt deze materie, ontzegging verblijf aan Unieburgers, hun familieleden en Belgen en hun familieleden (zie artikel 40ter Vw.) wegens redenen van openbare orde, naar Belgisch recht. Dit artikel 43 vereist evenzeer dat er een evenredigheidsstoets wordt gevoerd en dat het gedrag van de betrokkenen een actuele werkelijke bedreiging en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zoals blijkt uit bovenstaand arrest C-503/03 van het Hof van Justitie dienen deze voorwaarden ook gerespecteerd te worden indien er een eerder inreisverbod van kracht is. Toegang tot het grondgebied en verblijfsrecht mogen niet quasi-automatisch ontzegd worden. In casu heeft verwerende partij deze voorwaarden niet gerespecteerd.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Er werd niet afdoende gemotiveerd omtrent de evenredigheid van de inmenging in verzoekers gezinsleven. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker hier een gezinsleven heeft en wat de impact hiervan is.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

De Raad stelt vast dat niettegenstaande er geen administratief dossier werd neergelegd, uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het gezinsleven van de verzoekende partij in België.

Uit de motieven van het inreisverbod kan echter niet worden afgeleid dat met deze specifieke omstandigheid rekening werd gehouden.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar heeft verstrekkende gevolgen voor de verzoekende partij en zijn gezin. Doordat de beslissingnemende overheid zich op dit punt in stilzwijgen hult en voor de toepassing van een termijn van drie jaar enkel verwijst naar het in gebreke blijven van de verzoekende partij om te voldoen aan de terugkeerverplichting; het feit dat hij door de stad Antwerpen geïnformeerd was over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en een veroordeling die de verzoekende partij in 2005 heeft opgelopen waarvoor zij zeven maanden effectieve celstraf heeft gekregen, geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, met name het gezinsleven van de verzoekende partij. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is bijgevolg aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 18 februari 2014 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU